

## הגשת מזון מרוכו לעגלים יונקים כראית!

כמות המזון המרוכו שהעגל צורך משך תקופת היניקה נעה בין 135 ק"ג ל-270 ק"ג. צריכת המזון המרוכו תלויה, כמובן, במספוא האחר המצוי באותה עונה (צמחיית המרעה וכדומה), בתנובת החלב של האם המיניקה ובטעימותה של התערובת. ניתן להניח שבממוצע צורך כל עגל במשך עונת היניקה כ-180 ק"ג מזון מרוכו, שמחירם הוא 10 דולר בקירוב. נאמר כבר לעיל שתוספת המשקל המיוחדת, הנזקפת לזכות מנת-סעד זו, נעה סביב 25 ק"ג בממוצע; תמורתה בשוק הבשר מסתכמת ב-15 דולר; הננו זוכים איפוא בהכנסה נקיה של 5 דולר לכל עגל. בחישוב זה לא נכללו מחירים מיוחדים (גבוהים יותר) שיש סיכוי להשיגם בגלל איכותם המיוחדת של עגלים אלה, שהינם, כאמור, יפים יותר ואחידים יותר במראם; כן לא הובא בחשבון היתרון, שבעגלים אלה אין לחשוש להצטמקות הגוף בתקופת המעבר. התערובת שמגישים לעגלים אלה בקליפורניה מכילה 50% שעורה גרוסה, 40% סחיט סלק מיובש ו-10% כוספת כותנה. מובן שאפשר להחליף חלק מהשעורה במילו (סורגום), אם אין מניעה לכך מטעמי מחיר. כל עוד צמחיית המרעה ירוקה ומזינה והאמהות מניבות תנובות חלב טובות, אפשר לוותר על הכוספה ולהחליפה בשיבולת שועל; אולם, כשהמרעה מתייבש ותנובת האמהות פוחתת, יש להוסיף לתערובת מזון עשיר-חלבון — כוספות למיניהן. העגלים מתחילים לאכול מהתערובת כשהם בגיל של 4—6 שבועות, אולם רק בגיל של 3—3 חודשים הם אוכלים כמויות שיש בהן ממש. בני-הבקר מהמלטות דצמבר—ינואר יתחילו, אם כן, לאכול בקביעות במחציתו של חודש מרס, והמנה היומית לעגל היא בגבולות  $\frac{1}{2}$  ק"ג; בחודש מאי בערך יצרכו עגלים אלה כקילו אחד ביום, ובחודש יולי, כשהעשב ייבש, יידעו כבר לסיים מנה בת  $2\frac{1}{4}$ — $2\frac{3}{4}$  ק"ג ביום. הובא לדפוס ע"י בנימין פויכטוואנגר (העתק מ.וואטרן לייפסטוק גורנאל, מרס 1960)

בעדרי הבקר לבשר בארה"ב אין נהגים, כרגיל, להוסיף מזון מרוכו לעגלים בתקופת היניקה, כשהם רועים יחד עם אמותיהם. בזמן האחרון נערכו ניסויים בקליפורניה עם בני בקר כאלה והוסיפו להם בגדרות מיוחדות שב-מרעה מזון מרוכו במשך כל תקופת היניקה. תור-ספת המשקל שהושגה בקבוצה ניסויית זו היתה בממוצע ב-25 ק"ג גדולה מזו שמתקבלת בעגלים שאינם מקבלים מזון מרוכו כלל, עד לגמיר להם. לא בכל העגלים, כמובן, הושגה תוספת משקל כנ"ל ותחומי התנודה הקיצוניים היו: 9 ק"ג — מינימום ו-56.5 ק"ג — מאכסימום. הנרי שה של העגלים לאיבוס המזון המרוכו היתה חפשיה.

עם גמר הניסוי למועד הגמילה היה מראה העגלים האלה יפה יותר ובלטה בהם אחדות במשקל ובהופעה חיצונית. עגלים רכים וכן בני-בקר בגיל צעיר מנצלים את המזון ביתר יעיל לית מאשר בקר מבוגר יותר משום שמשקל הגוף שלהם הוא קטן, אינם זקוקים למנת קיום גדולה, המזון מנוצל לגדילה ולהתפתחות.

העגלים האלה מביאים הכנסה גבוהה יותר, בין שהם מובלים לשחיטה מיד לאחר הגמילה ובין שהם מוכנסים לתקופה קצרה למרבק, להשיג למת הפיטום עד לגיל של 12 חודשים; כן אין הם מצטמקים בתקופת המעבר מחמת הפסקת היניקה, כי הורגלו קודם לכן לצריכת מזונות מרוכזים. תקופת הפיטום שלהם במרבק קצרה ב-40—60 יום לעומת זו הנדרשת בפיטום עגלים שלא נהנו מתוספת מזון בזמן היניקה. גם האמהות של העגלים שבניסוי נראו במצב משורפר יותר בגמר תקופת ההנקה.

שיטה זו של תוספת מזון בתקופת היניקה הולמת יותר את השגר שלידתו בתחילת עונת ההמלטות, כיון שוולדות אלה מסתגלים לאכילת מזון מרוכו כבר בראשית עונת המרעה; הם גם נהנים משפע של חלב-אמותיהם בעונת המרעה העשיר; וכשהעשב בקיץ מתחיל להתייבש, הם כבר מגודלים ומפותחים למדי ויש בר-כולתם לאכול כמויות ניכרות של מזון מרוכו.